

УДК 821.161.1

ВІКТОРІЯ БАДЕНКОВА, НІНА МАКАРОВА

ba-vini@yandex.ua, nina_makarova_2013@mail.ua

м. Миколаїв

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ОБРАЗУ ЗЕМЛІ В ІДІЮСТИЛІ ДМИТРА КРЕМЕНЯ

У статті здійснено аналіз ідейно-художньої інтерпретації образу землі в творах Д. Кременя, представлено його власне поетичні смислові та експресивно-зображальні властивості. Установлено, що складові просторової парадигми цього образу відбивають особливості їх семантичного навантаження як поєднання традиційного, етноспецифічного та індивідуально-авторського змісту в поетичному мовленні.

Ключові слова: ідіюстиль, семантична інтерпретація, образ землі, конотація, поетичне мовлення.

Образ землі за універсальністю та всеохопністю звучання займає одне з центральних місць у сучасних філологічних дослідженнях. Вивчення поетичних інтерпретацій цього розгалуженого, найважливішого в само- і світовідчутті людини образу дозволяє визначити особливості семантико-конотативної природи його реалізації в різноманітних персоніфікованих контекстах, здатність нарощувати нові асоціативно-образні ряди. Саме тому він продовжує привертати увагу вчених. Серед численних наукових джерел, у яких осмислено моделі архетипу землі найбільш значимими є глави «Земля, жінка і плодючість» і «Землеробство і культу родючості» монографічної роботи М. Еліаде «Трактат з історії релігій». На сьогодні маємо значну кількість ґрунтовних праць, у яких висвітлюються різні аспекти вивчення образу землі, зокрема в галузі концептології (І. Богданова, К. Голобородько, І. Дишлюк, Н. Лисенко, Н. Лобур, Т. Скорбач, О. Таран, О. Тищенко), етнокультури та фольклорної символіки (В. Войтович, В. Гнатюк, С. Єрмоленко, В. Жайворонок, О. Потєбня та ін.), порівняльного літературознавства (А. Гурдуз, Н. Овчаренко) тощо.

Реалізації та функціонування цього образу розглядалися насамперед під час вивчення окремих ідіюстилів, зокрема виявлення особливостей на архетиповому рівні у текстах творів М. Рильського, М. Томчанина, Т. Осьмачки (Ю. Заїка, Н. Лисенко), аналізу семантики ключового слова «земля» у М. Коцюбинського (С. Форманова), осмислення образу-символу

землі як психоісторичного коду на матеріалі творів Івана Карпенка-Карого й Тараса Мельничука (І. Зелененька), розбудови образу національного простору в мові історичних поем Ліни Костенко (У. Міщук), визначення специфіки концепту *земля* у поезії Є. Гуцала (С. Шуляк), вибудовування своєрідного міфопоетичного метаобразу землі в кінці ХІХ – першій третині ХХ ст. у європейській «прозі про землю» (А. Гурдуз) та інших дослідженнях.

Образ землі є однією із основних семантичних констант поетичного мовлення Д. Кременя, тому є тлом для представлення багатовимірного смислового простору інших образів та їх осмислення, важливим чинником формування індивідуальної поетичної картини світу. Різнобічні грані художнього світу автора висвітлено в дослідженнях В. Коротича, І. Дзюби, Ю. Коваліва, В. Базилевського, І. Берези, В. Бойченка, Є. Барана, В. Гладишева, В. Зотової, О. Ігнатович, Т. Кременя, А. Малярова, Л. Старовойт, В. Шуляра та інших. Зокрема увагу Л. Старовойт привернув образ України у збірці «Полювання на дикого вепра» [10]. За спостереженням науковця, «багато творів Д. Кременя виповнені прихованими смислами, відчувати які, «розкодувати» автор залишає читачеві, рідко підказуючи йому натяковою символікою» [11, 158]. Д. Лукьяненко розглядає поетичні трансформації топосу саду (один із компонентів образу землі) як елементу необарокової поезики і відзначає, що Д. Кремень надає своєму «саду» виразного глобально-історичного

й водночас урбаністичного забарвлення [9]. У світлі сказаного видається обґрунтованою актуальність теми дослідження та його мета – виявлення та аналіз семантичних інтерпретацій виокремлених компонентів образу землі, їх мовного втілення з урахуванням ряду культурологічно, національно та індивідуально маркованих чинників.

Широкий спектр образних інтерпретацій визначається насамперед традиційною семантикою лексем *Земля, земля*, зокрема: «третя по порядку від Сонця велика планета, яка обертається навколо своєї осі і навколо Сонця»; «життєвий простір людини, місце його діяльності»; «земна поверхня», «земні надра»; «грунт, верхній шар земної кори нашої планети»; «земля-батьківщина»; «земля-годувальниця», «земля-мати» тощо.

Світосприйняття поета зумовлює оригінальність мовної тканини його творів: реалії дійсності, відбиваючись у дзеркалі емоцій і почуттів автора, трансформуються в оригінальні образи, реалізовані в поетичному тексті через своєрідно використані мовні засоби.

На особливу увагу заслуговує трактування образу землі як структурного компоненту космогонічної моделі світу на філософському рівні. Дмитро Кремень широко використовує двоплановість *землі* – духовної та матеріальної – для вираження проблеми двовимірності світу: *Як правічна античність / – Земля. / Ця самотня земля – замала / Для далеких біблійних зірниць, / Та близька для таємних темниць* [5, 294–295]. Як вираження духовного вжито образ *Земля*, що дематеріалізується через лексеми «античність», «біблійних зірниць», матеріальне втілено в образі *самотня земля*, що доповнюється структурою «таємних темниць». Це свідчить про елементи трансцендентного та земного водночас у поетичному ідіолекті. Образ модифікується в атрибутах *древній, правічний*, порівняннях *як правічна античність, мов казка героїчна*. Також авторську інтерпретацію аналізованого образу на філософському рівні фіксуємо у значенні «першопочаток, вічність». Розуміння моделі світобудови наповнене новими конотаціями: *Земля ця древня. / І земля ця вічна / не в домислах учених диваків, / вона живе, мов казка героїчна, / у величавій мові колосків*

[6, 57]. Позитивний образ постає крізь призму емоційної метафори, що спирається на ментальні риси українців як хліборобської нації.

Синестезійний словесно-живописний образ постає в уяві при читанні поетичних рядків: *Земля незапам'ятно древня, / У місячній сійві така голуба-голуба* [5, 148].

Виявом антропоцентризму індивідуальної картини світу митця є вживання номінації *незапам'ятно*, що означає часи незапам'ятні, коли ще не з'явилася перша істота, а світ поставав у своїй первозданності. Таким чином у поетичній моделі *земля – космос* актуалізується семантика «самотність», «ранимість». Натомість, як тільки перша людина усвідомила існування світу, як визначає К.-Г. Юнг, «якраз у момент осягнення цього світ втілювався і відбувся, і без цього моменту його б ніколи не було» [12].

Інтерпретація образу *втраченої землі* втілюється на лексико-семантичному рівні *першооснова – Адамова земля: Ти звав її Адамовою? Ні. / Вона прибуде Срібною Землею* [4, 26], вражає емоційною силою, стає показником приреченості: *О, втрачена Адамова Земля, / Ти знов мені болиш, неначе рана* [4, 26]. Бінарне вираження *Срібна й Адамова* створює лексичну антитезу: духовної величі та фатуму. Автор здатен вибудовувати нові асоціативно-образні ряди, він із сумом констатує: *І подумки на Срібну Землю лину*, тобто туди, де він віднайшов «гіркий ... хліб визнання й вигнання» [8, 10]. Срібною землею поетично називають українське Закарпаття, смугу українських етнічних земель на схід від Карпатських гір, батьківщину поета. Духовну силу поет черпає з рідної землі та космосу, аби віднайти сенс буття.

Символічна знаковість астрального і космічного символу Землі – планети в безмежному космосі – втілена в індивідуально-авторській перифрастичній конструкції *Земля – Божий камінь*, що стала втіленням ідеального: *Така мініатюрна ця Земля, / Вона була – у праці Божий камінь* [5, 218].

У міфології та поезії *земля* виявляється як реальна дійсність, у протилежність світу ідеальному – *небу*. Відтак заслуговує на увагу поетова інтерпретація сакральних образів

землі і неба, їх семантико-конотативна природа: *Хитнулась твердь, небесна і бездонна, / Хитнулась і спинилася земля* [5, 90]; *Перспективи в Господа печальні – нам ніщо небесне і земне* [5, 126]; *...І горить у мене на столі / Патерик із спаленої церкви, / Материк і неба, і землі...* [5, 47]; *І співають осанну невисохлі ріки. / Отче наш на землі і на небі* [5, 304]. Кремень моделює свою концепцію буття як пошук гармонії, органічної єдності: *І, мов органа суть собору, / Землі співання неземне...* [1, 148]; *У небесах земне тяжіння..* [1, 139]; *А поки це життя гірке й чудесне, / Земне в небеснім, у земнім – небесне* [8, 36]. Земля для поета – добра, свята: *Якби земля – не ця, намолена...* [5, 22], автор закликає «думати про небо...аби немудро і ганебно» не розтратити земне [1, 202].

Маркерами образу землі виступають *планета, глобус, куля*. Художні поетичні шукання в Дмитра Кременя спостерігаємо в контексті: «*Чи спека, чи мороз, чи дощ, а чи зав'юга, / Коли планета вся з морозу чи тепла...*» [6, 89], у формуванні зорового національно конотованого простору: *глобуси бань соборів* [5, 298], моделюванні незвичного сприймання світу: *Земля ж – не асфальт і не глобус / Для наших глобальних забав* [1, 138], *Літає над морем зозуля, де ти проказала: / – Прощай... / Іще їй зустрінеться куля, де квітне маслиновий гай* [5, 104]. Поетичне осмислення круговерті землі супроводжується актуалізацією певних властивостей: *Планета ж – на останньому витку... / І звірі прокидаються у людях* [5, 67]; *А землю б оцю купили разом із земною віссю. / От би її крутили прямо від Крутів, коли / Крутять, як циган сонце, землю свою – хохли!* [6, 148]; *Я – Антигалілей / мовлю що земля зупинилася...* [5, 343].

Виділяємо інтерпретації образу землі як «земної поверхні», побудовані на метафоричній основі: *Двигтись попід нами земля* [6, 85]; *Над овидом Землі* [1, 158], осмислюється її безмежність: *Цю землю, без краю і меж...* [5, 138]. Значення «заперечення існування» відбито в оказіональній структурі: *Сходи цю землю, пролети зигзицею / Над нею – не знайдеш її ніде* [5, 84]. Моделюють надзвичайне сприйняття світу антропоморфні метафори: *чорна земля / чорна земля /*

велика посуха вуст камінь без уст глина без уст [5, 41–43], *земля без дощів і без крові суха* [5, 323]. Художнє бачення актуалізує взаємодію образу землі з комплексом «молодість»: *Молодим українським поетом / Був на ярмарку слави і я... / Шапку в землю і хвіст пістолетом!* [8, 48].

Вивчення поетичних інтерпретацій образу землі дозволяє визначити семантику «земні надра», «ґрунт, верхній шар земної кори нашої планети» в контекстах: *А де ж те скіфське золото? В землі* [6, 47]; *Твій гіркий, твій золочений плід / Б'ється в землю, неначе болід* [6, 54]. Ключовим словообразом стає земля як компонент порівняння та приклад індивідуального світосприймання: *І дивиться, неначе з-під землі, / з-під брів камінна баба половецька* [1, 210].

Розбудова образу здійснюється за рахунок слів *дол, твердь*, із яких останнє виявляє свою амбівалентність: *І буде твердь земна твердіша тверді, / І м'якша за розплавлене шосе...* [5, 90].

Майстер слова використовує архетипний образ, абсорбуючи кращі літературні традиції, зокрема функціонування в різноманітних персоніфікованих контекстах, що демонструють індивідуально-авторську інтерпретацію: *А ця земля не винувата, / Що тут пройшов Медовий Спас* [5, 176]; *Затанцює земля ця своє болеро* [5, 100].

Особливої уваги заслуговує образ землі у значенні надійного захисту зневірених душ, втілення останнього притулку. Земля жива, ще з язичницьких часів шанувалася та обожнювалася як мати, що дає людям усе, потрібне для життя, і приймає до себе по смерті – «земля-мати, всіх годує», «Земля все дає і забирає все»: *із землі еси в землю й повернешся* [5, 302]; *...забудь своє справжнє ім'я. Ми земля уже всі. Ми вже тільки земля* [5, 114]. Як символ закоріненості в рідну землю, «*жіноче тіло проростає в землю...*» [5, 123]. В архаїчній свідомості архетип землі виступає як сила, що передбачає зв'язок людського і земного: *Пошелестять, як душі, журавлі... / І попіл, попіл, попіл – на долоні, / Я їх тобі подам із-під землі* [5, 68]. Відбувається ототожнення понять «людська душа» і «земля», що свідчить про синкретизм сприйняття світу,

первісно-язичницькі трансформації душі. Активним у поетичній творчості Дмитра Кременя є образ *землі*, семантика якого зумовлена взаємопроникненням іншого лексико-семантичного комплексу «земля – попіл», що несе у собі трагічне значення «втраченої землі»: *Чому ж ми плачемо на попелі / Своєї рідної землі?* [5, 29].

Семантика «життєвий простір людини, місце його діяльності» знаходить своє відображення: *Дай пожить на землі...* [6, 74], *Кому не знадобилася земля?* [1, 158].

На основі семантичних зв'язків репрезентований образ землі як маніфестатор образу «країна». Автор створює динамічну напругу змісту, наділяє його виразною стилістичною конотацією: *І вся Вітчизна – як земельний пай* [6, 287]; ... *Якої ми шукаємо землі? / Якої ми зрікаємось вітчизни?* [5, 166]; *..Де ж ти, дівчино, сина народиш – На якій українській землі?»* [5, 199]. Поетове сприйняття землі структурується переважно характерною для автора опозицією, членуванням на Вітчизну – рідну сторону (*До мене горнеться Мигія, – / Моя земля, моя земля...* [1, 120]) і чужину – далека земля [8, 52]. У мовному образі світу Дмитра Кременя *земля, Вітчизна, Україна, рідна сторона, рідні береги* часто стають контекстуальними синонімами, елементами одного розгорнутого асоціативно-образного ряду: *Як нам дочекатися Месії / На замерзлі наші береги? / Таврія. Тавро на дикій волі... / Ця земля моя, а так сія...* [1, 171]. Виявляються асоціації в структурі вірша, де лексеми земля, поет і рідна мова пов'язані: *...доки / Сіятиме жалі / Найласкавіший дотик / Мови моєї землі... Мову мою і землю / Я відкриваю знов ... / мука моя і основа* [1, 179].

Узагальнений образ рідної землі поет часто конкретизує за допомогою образів руйнівної семантики, репрезентуючи мотив утрати України, домінуючий у його творчості останніх років [11, 155]: *Непам'ять і розор моїй землі* [4, 61], *Пропаща ця земля* [1, 101]; *А на своїй окраденій землі* [8, 125]; *На бідній, рідній цій землі* [8, 142].

Оцінно-стилістична зниженість семантики образу рідного краю у Дмитра Кременя перегукується з філософською думкою, ідеєю національної меншовартості, навічно втраченої

землі: *окраїнна земля* [5, 181]; *Я прибув із іншої країни / В малорусько-руський цей Прованс...* [8, 55].

До числа визначальних світоглядних позицій поета належить нові, периферійні конкретизації «безсмертя» і «невмирущість»: *Та... іншої немає для нас землі* [1, 165]; *Ніколи ворогу й падлюці / ти землю цю не віддаси* [1, 148].

Одним із різновидів вербалізації архетипу землі є природа (добра земля), що переноситься на рідну землю взагалі (рідну Україну) і реалізується через коло цікавих за змістом і формою образів *степу, саду, поля, гір, скель* тощо.

Активним у поетичному доробку Дмитра Кременя є образ *саду*. Він конкретизується через образи-складові і представлений рядом семантичних інтерпретацій, як своєрідна модель «розумної ойкумени», злагодженості світобудови, що протистоїть хаосу [11, 159]: *САД між землею і небом ніби міст підвісний ніби міст підвісний провисає між небом і долом земним...* [5, 310]; морально-етичне, високодуховне начало людини: *Але я посадив – і не дерево, сад. Є країна у мене, і сад мій, і син...* [6, 68].

Дмитро Кремень своїм життям поєднує Україну гірську й Україну степову, тому його поетичне слово перебуває у двох площинах: вертикальній і горизонтальній. І гори, і степ дають відчуття необмеженої свободи.

Одним із основних складників авторського космотворення є індивідуалізований образ *степу*, тісно пов'язаний із базовими підвалинами українського менталітету [3, 6]. Аналіз виявлених інтерпретацій («елемент ландшафту», «земна поверхня», «рідна домівка», «мати-земля», «історична вольниця» тощо) дає підстави визначити тенденцію його розбудови в напрямку трансцендентної семантики: *і в половецькому степу* [8, 9]; *А в країні далекій – степи, степи* [6, 25]. Цей образ узагальнюється до рівня національно конотованого символу, що стає потужним реалізатором макрообразу Україна в контекстах: *Рідні ці степи і рідні камені...* [6, 56]; *А стоїть сива матір, стоїть удова, – / Серед цього, як світ, – українського степу* [1, 115]. У творчій уяві поета визначаємо прагнення гармонії людини

і природи, занурюємось у безодню авторських почуттів та переживань: *І вийду до степу... Але знов невідступне ...І з ним я ділтимусь бодем* [6, 87]; *Треба жити і треба писати / Степом, / Небом високим, / Дніпром* [8, 45]. Автор знаходить слова, щоб по-своєму відобразити велич і красу нашого степового південного краю: *Летить над нами Україна / З правічним степом і Дніпром* [1, 156]. «Полюбив я задуму степів патріаршу» [6, 67], – зізнається Дмитро Кремень, який народився і виріс серед гір. Використання метафор допомагає передати різноманіття образів, увиразнює його. Семантика образу *хмар* у поетичній мові Дмитра Кременя розширюється від конкретного узуального значення до узагальненого ірреального, часто лише вгадуваного: «*Південний степ встає, як сяйво, і піднімається до хмар*» [6, 17].

Якісно інше коло семантичних інтерпретацій має образ *поля*: «елемент ландшафту», «ділянка під посів», «великий простір», «життя», «творчість». Так, постійним у поезіях є образ поля, що входить до медитативних пейзажів: *Вітер з поля* [6, 33]; *Гетьманське поле дикої трави* [6, 53]; *Невже ми двадцять літ у полі?* [6, 69]; *Чи чогось у полі вбило, Чи про сад свій хто забув...* [6, 71]. Аналізований образ виходить за межі реального світу і, набуваючи узагальненого значення, виражає характерні світоглядні позиції поета.

Продуктивним для Дмитра Кременя є образ *Дикого Поля*: *Приходив із Дикого Поля народ* [5, 112]; *Дикі люди у Дикому Полі* [4, 108]; «*А пахне Диким Полем...*» [1, 184]; «*А нині Дике Поле із курганами*» [6, 45]; «*Це наше Дике Поле й Чортмлик, Це наша кров, що не стає рудою...*» [6, 21]; «*України безродства, безрідства, У правічному Дикому Полі...*» [6, 52]. Поодинокий образ має абстрактну семантику – тло, на якому перетинаються земний і духовний світи: *Крило архистратига Михаїла / До нас у Дике Поле заліта* [5, 87]; фіксуємо оказіональне вживання – *дикопільські прерії* [5, 169].

Характерним є також використання образу *Красне Поле* (територія Карпатської України) на трансцендентному рівні (поет – родом із Закарпаття): *Де Красне Поле – січове, святе* [4, 27]. Образи *Дике Поле, Красне Поле* доповнюють лексико-семантичне поле «земля-

батьківщина».

Географічно конкретизують образ національного простору та стають семантично та експресивно місткими кодами зображення етапів історичного шляху України та їх культурно-історичного колориту поетичні топонімічні назви: *Батурин, Говерла, Чорнобиль, українське Полісся, Таращанський ліс, Кірнбурнська коса, Козацький Богопіль, Миколаїв («Адміралтейська золота столиця»), Березань, Очаків*, а також *Степова Еллада, Скіфія, Ольвія* тощо. За висловом Івана Дзюби, «територіально-ландшафтний розліт... – це не тільки діапазон фізичної природи української землі, а й діапазон її історичної пам'яті, діапазон української психоемоційності, ментальності» [2].

Проведене нами дослідження дозволяє визначити, що образ землі в поетичному доробку Д. Кременя постає у ряді семантичних інтерпретацій, які, крім номінативної функції, слугують для формування відповідних понять, що мають часово-просторові та експресивні ознаки, характеризуються і власне поетичними смисловими відтінками, перекладом значень слів. Характерним для ідіостилю автора є взаємонакладання семантики образу землі з іншими – степ, поле, море, небо, річка – для вираження художнього простору, синкретизм поетичних засобів, поліваріантність художніх конотацій. Це дає підстави визначати названі образи як складові лексеми «земля», які реалізуються на різних проблемних рівнях поезії – філософському, психологічному, соціальному тощо. Перспективним є необхідність більш глибокого аналізу цих складових, кола їх трансформацій, особливостей художньої реалізації, що послужить важливим доповненням до пізнання мовної індивідуальності поета, дослідження філософсько-просторової парадигми.

Список використаних джерел

1. Антоноук А. Лампада над Синюхою: Альбом-антологія / А. Антоноук, Д. Кремень; худож. А. Антоноук. — Миколаїв: Атол, 2007. — 215 с.
2. Дзюба І. Дмитро Кремені: Розмова з добою на краю прізви [Електронний ресурс] / Іван Дзюба // Поетичні майстерні. — Режим доступу: <http://maysterni.com/publication.php?id=31484>.
3. Ковалів Ю. Літописна історіософія Дмитра Кременя / Ю. Ковалів // Кремень Д. Літопис: вибране / Д. Кремень. — Миколаїв, 2003. — С. 5—16.

4. Кремень Д. Елегія троянського вина / Д. Кремень. — Миколаїв : МП «Можливості Кіммерії», 2001. — 105 с.
5. Кремень Д. Замурована музика: лірика, симфонії, поеми / Д. Кремень; передм. В. Базилевського. — К. : Ярославів Вал, 2011. — 360 с.
6. Кремень Д. Пектораль : нова книга / Д. Кремень. — Миколаїв : МП «Можливості Кіммерії», 1997. — 119 с.
7. Кремень Д. Полювання на дикого вепра: поезії / Д. Кремень. — К. : Факт, 2006. — 96 с.
8. Кремень Д. Сльози Сухого Фонтану : лірика / Дмитро Кремень; худож. А. І. Козоріз. — Миколаїв : Видавець Шамрай П. М., 2014. — 72 с.
9. Лукьяненко Д. В. Поетичні трансформації топосу саду (від Г. Сковороди до шістдесятників) / Д. В. Лукьяненко // Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського : збірник наукових праць ; [за ред. В. Б. Будака, М. І. Майстренко]. — Випуск 4.10 : Серія «Філологічні науки». — Миколаїв : МНУ імені В. О. Сухомлинського, 2012. — С. 156—161.
10. Старовойт Л. «На розпутті великих доріг» : Образ України у збірці Дмитра Кременя «Полювання на дикого вепра» / Л. Старовойт // Письменники Миколаївщини : навч. посібник / Л. Старовойт. — Миколаїв, 2007. — С. 78—84.
11. Старовойт Л. Онтологічні проблеми українства у збірці Дмитра Кременя «Замурована музика» / Л. Старовойт // Література Миколаївщини: навч. посібник до курсу «Літературне краєзнавство» для студентів філологічних спеціальностей / Людмила Старовойт. — Миколаїв: Іліон, 2014. — С. 154—162.
12. Юнг К.-Г. Психологические аспекты архетипа матери [Электронный ресурс] / Карл Густав Юнг // Структура психики и процесс индивидуации. — Режим доступа : <http://psycho.org.ua/txt/jung/j014.htm>.

VIKTORIJA BADENKOVA, NINA MAKAROVA
Mykolaiv

THE INTERPRETATION OF THE EARTH IMAGE IN IDIOSTYLE OF DMYTRO KREMEN

The article analyzes the ideological and artistic interpretation of the earth image in the works of D. Kremen, presents his own poetic meaning, figurative and expressive properties. It is established that the components of spatial paradigm of this image reflect the characteristics of their semantic load as a combination of traditional, ethno-specific and individual author content in poetic speech.

Key words: idiostyle, semantic interpretation, the earth image, connotation, poetic speech.

ВИКТОРИЯ БАДЕНКОВА, НИНА МАКАРОВА
г. Николаев

ИНТЕРПРЕТАЦИЯ ОБРАЗА ЗЕМЛИ В ИДИОСТИЛЕ ДМИТРИЯ КРЕМЕНЯ

В статье осуществлен анализ идейно-художественной интерпретации образа земли в произведениях Д. Кременя, представлены его поэтические смысловые и экспрессивно-изобразительные свойства. Установлено, что составляющие пространственной парадигмы этого образа отражают особенности их семантической нагрузки как сочетание традиционного, этноспецифического и индивидуально-авторского содержания в поэтической речи.

Ключевые слова: идиостиль, семантическая интерпретация, образ земли, коннотация, поэтическая речь.

Стаття надійшла до редколегії 03.04.2016